

ANNE SEXTON

A balanszkerék

Ott, ahol intettem az égnek,
és februári álmomban vártam szerelmedet,
madarakat láttam lengedezni, néztem, ahogy fává
sokasodnak, egy ágon himbálózva, erődöt ringatva
Április karjai közé. Délről érkeztek, hogy elfoglalják
ezt a méla földterületet, mint egy balanszkerék fogai.
Láttam őket érző mozdulataikkal építeni az eget.

Ott, ahol intek az égnek,
és augusztusi lázunk fényében megértem a szerelmet,
madarakat látok elszakadni az Ősz fakóra fagyott
combja mellől, elengedve a fészket, és szárnyakat csapva
délnek, magasan pötytyözve az eget,
mint egy mégis tökéletes arcon az anyajegyek.
Láttam őket, elillanva kincsükért, meghajlítani az eget.

Az angyalokkal egyetértésben

Eluntam nőnek lenni,
untattak a kanalak és a posta,
untattak ajkaim és melleim,
untattak a kozmetikumok és selymek.
Asztalomnál ültek még férfiak
a tál körül, melyet felkínáltam.
A tálban lila szőlőszemek dagadtak,

Anne Sexton (1928–1974) amerikai költő, író. A vallomásos költők csoportjához (John Berryman, Randall Jarrell, Robert Lowell, Sylvia Plath) tartozik, akik tudatosan használták életművüket arra, hogy traumatikus élményeiket feldolgozzák. Versei személyesek, szókimondók, jellemző rájuk az erős képalkotás, az álomszerű narratíva. Sexton második idegösszeroppanása után kezdett írni, 1967-ben Pulitzer-díjat kapott, 1974-ben öngyilkos lett. A legjelentősebb amerikai költők között tartják számon.

és az illatra betévedtek a legyek,
és még apám is eljött fehér csontjaival.
De beleuntam a nemi szerepekbe.

Múlt éjjel álmod láttam
és azt feleltem...
„Te vagy a válasz.
Túl fogod élni férjemet és apámat.”
Egy láncokból épült város volt álmodban,
ott küldték a halálba Johannát férfiruhában,
és az angyalok természetére nem maradt magyarázat,
fajukban párra nem találunk,
egyiknek orra van, a másik kezében tartja fülét,
és van, amelyik csillagot rágcsál, így keringeti azt,
öntörvényű versekként
látják el Isten feladatait,
embertávolságban.

„Te vagy a válasz”,
mondtam, és beléptem,
elheverve a város kapuin.
Aztán a láncok körbezártak,
és én elvesztettem földi nememet és attribútumait.
A bal oldalamon volt Ádám
és a jobb oldalamon volt Éva,
összeegyeztethetetlenül az értelem világával.
Együtt lendítettük karjainkat,
és elváltunk a nap alatt.
Nem voltam többé nő,
se az, se az.

Ó, Jeruzsálem leányai,
a király a szobájába hívatott.
Fekete vagyok, gyönyörű vagyok.
Felnyitottak és levetkőztettek.
Karjaim, lábaim nincsenek.
Mint egy hal, egyetlen bőr vagyok.
Annyira sem vagyok nő,
mint ahogy Krisztus férfi volt.